

PÄIVI RÄSÄSEN ONGELMAT

Väinö Hotti

Julkista huomiota

PÄIVI RÄSÄNEN on saanut valtakunnallista huomiota osakseen tuodessaan rohkeasti Raamattua esille Suomen ”kastettujen pakanoiden” keskuudessa. Kieltämättä teko on kunnioitettava; Jumalan sanaa ei usein näin julkisesti noteerata. Merkittävyttä lisää se, että Päivi on kansanedustaja. Pintapuolisesti ajatellen teko on jalo kristillinen teko. Asiaan on kuitenkin syytä paneutua syvemmin.

Seurakuntaoppia

Päivi Räsänen esiin nostama raamatunpaikka on Roomalaiskirjeestä:

”Kehuessaan viisaita olevansa he ovat tyhmiksi tulleet ja ovat katoamattoman Jumalan kirkkauden muuttaneet katoavaisen ihmisen ja lintujen ja nelijalkaisten ja matelevaisten kuvan kaltaiseksi. Singahdin Jumala on heidät, heidän sydämensä himoissa, hyljännyt saastaisuuteen, häpäisemään itse omat ruumiinsa, nuo, jotka ovat vaihtaneet Jumalan totuuden valheeseen ja kunnioittaneet ja palvelleet luotua enemmän kuin Luojaa, joka on ylistetty iankaikkisesti, amen. Sentähden Jumala on hyljännyt heidät häpeällisiin himoihin; sillä heidän naispuolensa ovat vaihtaneet luonnollisen yhteyden luonnonvastaiseen; samoin miespuoletkin, luopuen luonnollisesta yhteydestä naispuolen kanssa, ovat kiimoissaan syttyneet toisiinsa ja harjoittaneet, miespuolet miespuolten kanssa, riettautta ja villiintymisestään saaneet itseensä sen palkan, mikä saada piti. Ja niinkuin heille ei kelvannut pitää kiinni Jumalan tuntemisesta, niin Jumala hylkäsi heidät heidän kelvottoman mielensä valtaan, tekemään sopimattomia” (Room.1:22-28).

Osoite otettava huomioon

Raamattua luettaessa ja tutkittaessa on otettava huomioon, keille ja missä tilassa oleville mikin Raamatun kohta on kirjoitettu ja tarkoitettu, siis sanan ”osoite”. Yksinomaan uskoville tarkoitettua ei saa ilman muuta sovelluttaa kääntymättömiin ja päinvastoin. Joskus on sanottu, että kääntymättömille kuuluvat sanat ”Tehkää parannus ja uskokaa evankeliumi!” ja vasta näiden sanojen alle nöyrtyvälle ja niiden vastaanottajalle kuuluu sitten kaikki muu. Tietysti sana parannuksesta kuuluu uskovallekin jatkuvasti, jokapäiväisen parannuksen merkityksessä.

Esim. Jeesuksen vuorisaarna on osoitettu Hänen opetuslapsilleen (Matt.5:1-2). Se on Jumalan valtakunnan perustuslaki, jota ihminen ei voi noudattaa ilman Pyhän Hengen voimaa, ilman sydämessä asuvaa Kristuksen rakkautta. Jos kääntymätön ihminen yrittää täyttää esim. Matt.5:48 olevaa täydellisyyden vaatimusta, tulee siitä

vain lain työtä, hänen omaa pyrkimystään, mikä ei kelpaa Jumalalle. Eri asia on, jos tuo vaatimus on "lakina" ajamassa häntä mahdottomuuden eteen ja Kristuksen tykö, jotta "rakkaus on lain täyttymys" toteutuisi hänen kohdallaan.

Toisena esimerkkinä sopii mainita apostoliset kirjeet, varsinkin niiden "me"-lauseet. On muistettava, että apostoliset kirjeet on kirjoitettu seurakunnille, jotka olivat lähinnä uskovien piirejä eikä nykyisten kansan- ja valtiokirkkojen suuria "kirkonkirjaseurakuntia" suurine epäuskoisten enemmistöineen. Noiden kirjeiden "me" tarkoittaa uskossa olevia, Jumalan lapsia. Siksi tuota sanaa ei saa Raamatun tutkistelussa enempää kuin julistuksessakaan panna tarkoittamaan kaikkia kirkon jäseniä ja sanankuulijoita, kuten usein tapahtuu.

Esim. "Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, jonka kautta myös olemme uskossa saaneet pääsyn tähän armoon, jossa me nyt olemme, ja meidän kerskauksemme on Jumalan kirkkauden toivo" (Room.5:1-2).

Tässä on kysymys uskoon tulleista, armoon päässeistä, vanhurskautetuista Jumalan lapsista. Vain heillä on rauha Jumalan kanssa. Vain heillä on kirkkauden toivo. Jos nuo jakeet pannaan tarkoittamaan keitä tahansa kastettuja kirkon jäseniä, siitä syntyy vain uskonnollista valhetta, joka pettää kääntymättömät. Heidän kohdallaan ei ole tapahtunut sitä ihmettä, mikä on tapahtunut vanhurskautetuille ja mikä on kirkkaasti ilmaistu Room.5:5:

"Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka on meille annettu."

Vielä selvempi esimerkki "me"-kohdasta on seuraava:

"Katsokaa, minkälaisen rakkauden Isä on meille antanut, että meitä kutsutaan Jumalan lapsiksi, joita me olemmekin. Sentähden ei maailma tunne meitä, sillä se ei tunne häntä.

Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, eikä ole vielä käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena, kuin hän on." 1 Joh.3:1-2).

On aivan väärää ja valheellista menettelyä panna nämä jakeet ja niiden "me"-sana tarkoittamaan keitä tahansa kirkon jäseniä, kuten joskus kuulee tehtävän. Kääntymättömistä, parannuksen tekemättömistä ja uudestisyntymättömistä maailman ihmisistä ei voida sanoa, ettei maailma tunne heitä, kun he juuri ovat maailman ihmisiä, jotka rakastavat maailmaa ja joita maailma rakastaa ominaan.

Noissa jakeissa on kysymys Isän rakkauden kokeneista ja saaneista Jumalan lapsista, vanhurskautetuista, uudestisyntyneistä, maailmasta erotetuista ja siksi maailman vihaamista uskovista, jotka odottavat Herraa saadakseen nähdä Hänen kasvoista kasvoihin (Martti Häkkinen, Sisälle sanaan, ss.66-68).

EDELLÄMAINITTUUN SISÄLTYY PÄIVI RÄSÄSEN ONGELMA!

ROOMALAISKIRJEEN OSOITE

”kaikille Roomassa oleville Jumalan rakkaille, kutsutuille pyhille. Armo teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta Kristukselta!”

(Room.1:7).

Kirjettä ei oltu tarkoitettu kaikille ”Rooman imperiumin pakanoille”, vaan ainoastaan ”Rooman pyhille”. Samoin sitä ei ole tarkoitettu kaikille Suomen ”kastetuille pakanoille”, vaan ainoastaan ”Suomen pyhille”.

Tässä oli PÄIVI RÄSÄSEN virhearvio!

Seurakunnan ulkopuolella oleville kuuluu ”lähetyskäsky”:

”Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. ”Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskenyt teidän pitää. Ja katso, minä olen teidän kansanne joka päivä maailman loppuun asti” (Matt.28:18-20).

Vasta lähetyskäskyn toteutumisen jälkeen voidaan lähteä toteuttamaan ”seurakuntakuria”!

SEURAKUNTAKURI

Seurakuntakuri kattaa kaikki uskoon tulleet. Sen ulkopuolella olevat ovat ”lähetyskäskyn” aitauksessa.

”Minä kirjoitin teille kirjeessäni, ettette seurustelisi huorintekijäin kanssa; en tarkoittanut yleensä tämän maailman huorintekijöitä tai ahneita tai anastajia tai epäjumalanpalvelijoita, sillä silloinhan teidän täytyisi lähteä pois maailmasta. Vaan minä kirjoitin teille, että jos joku, jota kutsutaan veljeksi, on huorintekijä tai ahne tai epäjumalanpalvelija tai pilkkaaja tai juomari tai anastaja, te ette seurustelisi ettekä söisikään semmoisen kanssa. Sillä onko minun asiani tuomita niitä, jotka ovat ulkopuolella? Ettekö tekin tuomitse vain niitä, jotka ovat sisäpuolella? Mutta ulkopuolella olevat tuomitsee Jumala. ”Poistakaa keskuudestanne se, joka on paha” (1. Kor.5:9-13).

Meidän tehtävämme ei ole ”paimentaa” seurakunnan ulkopuolella olevia pakanoita, vaan niitä, jotka ovat seurakunnan sisällä! Heidän moraalinsa, homoutensa jne. ei kuulu meidän paimenvirkaamme – JUMALA ON KANSOJEN KAITSIJA!

Kansankirkko-ongelma

Tätä asiaa hämmentää kansankirkkoteologia. Jos kansankirkko on oikea kirkko, Päivi Räsäsen menettelyä voidaan perustella ”kirkkokurina”, ellei se ole apostolinen kirkko, Päivin menettely on virheellinen.

Kansankirkon historia

Merkittävä paalu kirkon historiassa oli 300 – luku, jolloin kristinusko tuli Rooman valtionuskonnoksi. Silloin menivät lopullisesti ”puurot ja vellit sekaisin”. Kirkko tuli maailmaan ja maailma tuli kirkkoon. Samalla apostolinen kirkko voitiin julistaa kuolleeksi ja kuopatuksi. Kansankirkko on kaikilta osin Raamatun vastainen. Siitä ei ole enää minkään mitaksi. Kansankirkko ja maailma ovat sama asia.

Kuinka kauaksi kansankirkko on loitontunut alkuseurakunnasta, siitä kertovat korutonta kieltään Rooman kirkon kristittyjen vainot. Uskovia on telotettu vuosisatojen myötä ehkä noin 50 miljoonaa. Tämä samalla todistaa, kuinka älyvapaata on kansankirkon seurakuntakuri. Kuinka kukaan voi siihen millään tavalla viitata ja nojautua. Samalla on helppo todistaa koko kansankirkon teologian mädännäisyys.

SUMMA SUMMARUM

Päivi Räsäsen menettely ei sovi, kuten edellä on todistettu, kirkkokurin raameihin. Eikä se liioin ole lähetyskäskyn toteutusta. Se on lain ja evankeliumi sekoitusta, se on hedelmätöntä moralismia ja maailman epätoivoista parantamista!